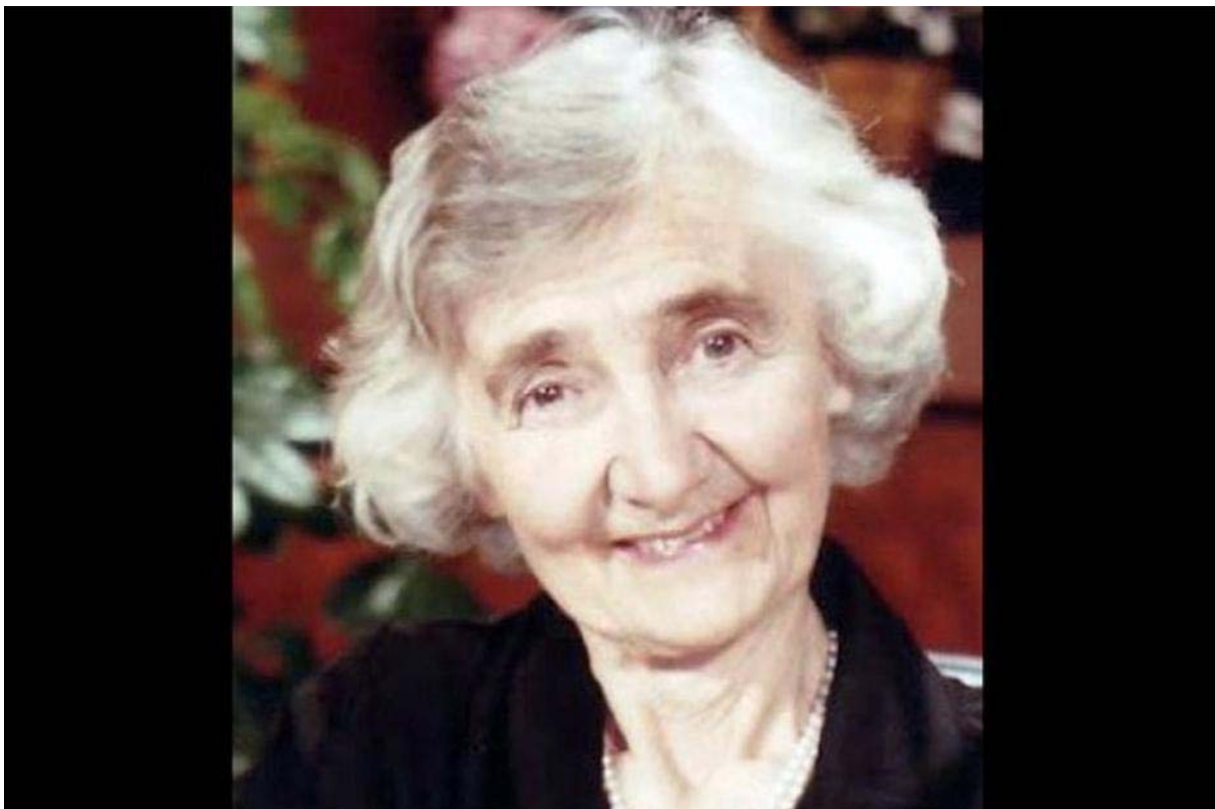

Alice von Hildebrand om den förlorade tanken på det övernaturliga och feminismen

”Djävulen är smart och vi är dumma. Han vet mycket väl att om han kan förstöra det kvinnliga kan han förstöra Kyrkan, äktenskapet och familjen.

Ett samtal för National Register mellan den i januari 2022 avlidna Alice von Hildebrand och Jim Graves. Publicerad som Blogg 20 september 2020 av Jim Graves som är katolsk författare och förläggare bosatt i Kalifornien, USA.

Dr. Alice von Hildebrand (foto privat, Hildebrand/NCR)
(1923 – 14.1, 2022)

Fil. dr. Alice von Hildebrand var en framstående talare och författare till ett flertal böcker i olika ämnen som rör katolicismen. Hon är änka efter den berömde katolske filosofen Dietrich von Hildebrand som påven Pius XII kallat "20:e århundradets kyrkolärare."

Alice von Hildebrand föddes i Belgien 1923, en förklaring till den franska accenten, och gjorde sin doktorsexamen i Fordhams universitet. Hon var sedan professor i filosofi på Hunter College i New York 35 år.

I ett samtal jag hade med henne talade hon om två av sina återkommande ämnen, den förlorade förståelsen av det övernaturliga, och feminismen.

Vad ligger i detta att du beklagar att "förståelsen av det övernaturliga är borta?"

S:t Augustinus belyste skillnaden mellan naturen och det övernaturliga. Han gjorde det med en känsla av djup skönhet. När Gud skapade människan gav han henne en mänsklig natur. Allt i människan var uppenbarligen "något som var skapat" och helt beroende av Gud. Han gav också människan ytterligare en gåva som stod över naturen och som kom av Gud och hörde till Guds gudomliga natur. Denna gåva, utöver den rent mänskliga naturen, gavs människan av Gud i hans kärlek och godhet som saknar begränsning. Den gåvan kan aldrig komma till av sig självt av den mänskliga naturen.

Gåvan ställer oss i sin tur inför krav som egentligen borde förstås som alltför stora. Det judiska folket fick, som Gamla testamentet vittnar om, en ställning i världen som Guds särskilda bland alla folk utvalda

folk. Mot denna gåva gjorde folket alltid uppror. Den särskilda kallelse de fått krävde något av dem som de inte tyckte om och som inte krävdes av andra folk, som alltså var hedniska folk.

Det gäller på samma sätt romerska katoliker. Det är genom Guds nåd min fasta övertygelse att endast den romerska katolska kyrkan har den fulla uppenbarelsen från Gud... Många katoliker verkar ändå ogilla det! Romerska katoliker måste inte bara lyda den naturliga lagen utan också den gudomliga uppenbarelsen och Kyrkans lära. Katolikerna får en börda de flesta inte tycker om.

Ta till exempel det sexuella området. Hedningarna gör vad de vill i livet. Romerska katoliker lär sig en del om förhållandet mellan mannen och kvinnan. Sexualiteten är ett mysterium och det innebär skyldigheten att inte använda preventivmedel och att aldrig gå med på abort och så vidare. Katoliker motsätter sig en sådan moral!

Under årens lopp har jag försökt visa att den moderna människan mer eller mindre tappat bort känslan för hur stort och unikt det övernaturliga är. För att få och behålla den dyrbara pärlan är som Kristus talar om borde man gå med på att sälja allt. I praktiken är det i alla fall ofta så att vi är med på att sälja den dyrbara pärlan för att köpa gammalt porslin. För alla är det en fara. Jag ser bara i mitt eget liv hur jag försöker komma undan "med oheliga knep" varje gång det övernaturliga ställer sådana krav på mig som jag inte gillar.

Jag kanske gör eller säger något som är rent ovänligt. Nästan omedelbart får jag dåliga känslor men börjar tänka till mitt försvar rent logiskt och stödjer mig på att "den andre ju faktiskt var riktigt otrevlig mot mig. Det är klart att det jag sa inte var snällt men den

andre var ju egentligen värre än jag.” Det slutar med att jag inte har något problem med samvetet längre.

Det hela går ut på att prata omkull samvetet och till slut viker det sig också. De flesta har samvetet på fel spår. Ändå måste jag ju alltid följa samvetet, det är så sant. Men samtidigt har jag en strikt moralisk förpliktelse att forma mitt samvete i samförstånd med vad Kyrkan lär. Ett samvete är något så formbart och flexibelt att man vet hur det ska hanteras och att man kan manipulera det så att det alltid passar ens egna syften.

Det är skäl till att vi varje dag i livet måste be om det min man kallade ”hjärtats renhet”. Det är uttryck för att min kärlek till sanningen är sådan att jag hellre lider eller gör uppoffringar än att förkasta sanningen som kommer från Gud eller gör Hans sanning mångtydig för mig själv.

Mellan Satan och människan är det krig. Satan vinner därför att han är smart och vi dumma. Människan har utan tvekan fått intelligens – men den har för det första sina begränsningar och för det andra används den inte.

Och du ser nu ett samband mellan denna ”förlust av förståelsen av det övernaturliga” med din kritik mot den radikala feminismen. Förstår jag dig rätt?

Ja. Jag har i många år bekämpat grundidéerna i feminismen. Jag tror att det är nära förbundet med frågan om den förlorade insikten om det övernaturliga. Jämför män och kvinnor ur en rent sekulär synvinkel. Vilka är ledarna? Vilka har auktoriteten? Vilka är de stora teologerna och filosoferna, skulptörerna och målarna, musikerna och författarna och så vidare? Män, män, män och åter män.

Titta lite grann på en historiebok. Vilka är det som skapat vår värld politiskt och historiskt? Män! Männerna är med andra ord alltid i första ledet och kvinnorna i bakgrunden.

Gå så över till något mer specifikt, det sexuella området. Jag menar naturligtvis att en man inte måste vara en hjälte för att föröka sig. Det krävs varken krafter eller uppoffringar från hans sida. Bara ett kort ögonblick av extas – punkt!

Jämför med kvinnans situation. Hon blir gravid. Först blir hon illamående i flera veckor något som inte är så särskilt skönt och fint. Sedan kommer en ny mystisk liten varelse att "inta" hennes kropp. Kvinnan blir större och större och större. Från den kvinnliga fåfångans synvinkel är det knappast något att visa upp...

Sedan kommer barnafödandet förtärande smärtor allt medan mannen sitter någonstans med sin kopp kaffe och njuter av tillvaron utanför förlossningsrummet där hustrun kämpar för livet med otäcka smärtor (... en äldre kvinnas minnen och erfarenhet i ett annat land än vårt men fortfarande en verklighet globalt, övers. anm.).

Kom också ihåg att en kvinna instinktivt vill skyla kroppen. När hon föder måste hon exponera de intimaste sidorna i sin kropp till läkare och sjuksköterskor och andra som är fullständigt likgiltiga för hennes utsatta belägenhet.

Var har vi då rättvisan? Det verkar så orättvist att i det ögonblick då vi förlorar det övernaturliga ur sikte, så kommer revolt och uppror och männen blir herrarna, cheferna och översittarna... Det är i sådant som feminismen föds.

Men innan jag riktar kritik mot feminismen vill jag bara understryka att det alltid funnits och finns män som förgriper sig på kvinnor. Lika viktigt är det att framhålla motsatsen. Jag har blivit rikligt välsignad i mitt liv för jag har mött så många män som jag beundrar och hyser den djupaste respekt för. Att jag inte själv haft konkret erfarenhet av mäns kvinnoförakt är något jag är oerhört tacksam för. Men jag känner till otaliga fall där kvinnor utsatts för kränkningar av män som missbrukat sin egen auktoritet...

Visst förekommer sådant som våldtäkt och fysiskt otillbörligt närmande, utnyttjande av ställning eller allmän nedvärdering av kvinnor...

Om jag skulle träffa en radikalfeminist idag skulle jag försöka få klart för mig om det hänt henne något i livet som hon inte kunnat bearbeta ordentligt. En sådan själslig skada kan bara arbetas igenom tillräckligt om hon får det mått av nåd som är av den kvaliteten att hon blir ny som person.

Det stämmer väl överens med alla radikalfeminister som det också så utmärkt förklarats i Donna Steichens bok *Ungodly Rage* (Ignatius Press, 1991, utsåld, övers. anm.) ... Radikalfeministerna ger oss alltid svar på en sorglig verklighet men det är inga bra svar och de går alltid i katastrofens tecken... Vi borde be för dessa kvinnor och hysa verkligt medlidande. De har fullständigt förlorat tanken på det övernaturliga.

Jämför nu istället män och kvinnor i det övernaturliga perspektivet. Kvinnornas ställning är tack vare kristendomen så privilegierad att man ibland tycker synd om männen! Männen verkar hamna så

mycket på baksidan att man vill utropa, ”Gud ske tack, i din stora rättvisa gav du i alla fall prästämbetet åt männen”.

Nej, det är inte på skoj. Ta bara Bibeln. Det går i Första Mosebok en uppåtgående linje från livlös materia till växterna, från de lägre organiserade djuren till de högre och från mannen till kvinnan. Om man nu hävdar, som radikalfeministerna ofta gör, att kvinnan, som skapades sist, skulle vara tecken på att kvinnan, enligt Bibelns undervisning, är underlägsen eller har tillkommit som en form av eftertänksamhet. Det kan istället tolkas så att kvinnan har en särskild ställning i kosmos.

Adams kropp bildades av stoft från jorden. Mycket anspråkslöst i och för sig, inte sant! Eva togs från Adams revben. Adam var en person skapad till Guds avbild och lik Gud. Därför fick kvinnan från begynnelsen en särskild värdighet.

Man säger också att kvinnan straffades med svåra smärtor vid barnafödandet. Här finns ett övernaturligt perspektiv och då vill jag särskilt syfta på S:ta Thérèse av Lisieux. Från begynnelsen har kvinnan inbjudits att bli delaktig i lidandet som ett uttryck för kärlek och som ett medel för Återlösningen. Hur har Kristus räddat oss? Genom att acceptera förödmjukelse och lidande. Det är något kvinnorna är unikt kallade till. Deras delaktighet i lidandet har en särskild värdighet.

Betrakta bara Bebådelsen. Ängeln och Maria. S:t Josef helt i bakgrunden. Inte ens ett ord om honom! Först senare går det upp för honom att hon är med barn.

Betrakta bara korsfästelsen. Kristus hade 12 apostlar. En förrådde honom. En av dem som sagt – ”Jag ska dö med dig” – förnekar honom tre gånger av rädsla för en ung flicka. Alla flydde. Bara en kom

tillbaka och stod vid korsets fot. Vilka var det som följde efter Kristus upp till Kalvarieberget? Kvinnorna!

När vi går korsvägen möter vi på fjärde stationen Maria. På femte tvingas Simon från Cyrene bära korset. Han gjorde det inte frivilligt... S:ta Veronika skyler Kristi anlete med en duk. Jerusalems kvinnor gråter över honom. Kvinnorna, kvinnorna, kvinnorna, kvinnorna. Det är först vid den sista stationen som vi märker att S:t Johannes är med.

Kristus har uppstått från de döda. Vem visar han sig för? Maria Magdalena. Hon blir aposteln till apostlarna eftersom det är hon som berättar för dem att Kristus är Uppståndenen i härlighet och övervunnit döden. Apostlarnas svar: "Kvinnoprät". Hon hade ändå rätt!

Tänk på Uppenbarelseboken och apokalypsen. Det är här vi ser att det finns en kamp mellan ormen och kvinnan. Det är kvinnan som ska krossa ormens huvud. När vi talar i termer av det övernaturliga är kvinnorna så mycket i förgrunden att man häpnar.

Djävulen är smart och vi dumma. Han vet så väl att om han kan ödelägga det kvinnliga så kan han skövla Kyrkan och härja i äktenskapet och familjen. Allt ligger i en kvinnas händer!

När Maria sagt "ja" till ängeln blev hon co-salvatrix, *den som räddar med Jesus*. Om hon sagt "nej" vet vi inte vad som kunde ha hänt. Så snart man tappar detta ur sikte förefaller kvinnornas situation vara både sorglig och allvarlig... Det enda sättet att besegra feminismen är att återerövra förståelsen av vad det övernaturliga är. I det övernaturliga perspektivet är det ett privilegium att vara kvinna och ett tecken på storhet.

[Alice von Hildebrand on the Lost Sense of the Supernatural and Feminism | National Catholic Register \(ncregister.com\)](https://www.ncregister.com/Alice-von-Hildebrand-on-the-Lost-Sense-of-the-Supernatural-and-Feminism)

Översättning till svenska i januari 2022, Göran Fäldt.